

Net als de Franse regering melden de meeste media in de wereld dat Sarkozy de oppositie tegen zijn aanvallen op de pensioenen heeft verslagen. Het is echter te vroeg om te stellen dat het gevecht voorbij is. Hierbij komt dat Sarkozy slechts kon overleven omdat de vakbondsleiders weigerden door te zetten met de beweging. Frankrijk laat niet zien dat verzet gedoemd is tot mislukken, maar juist het potentieel om bezuinigingsmaatregelen te verslaan.

Miljoenen namen deel aan de zeven landelijke demonstratie –en stakingsdagen. Centrale industrieën lagen continu plat dankzij stakingen. In tientallen grotere en kleinere steden kwamen arbeiders en studenten bij elkaar. In soms dagelijkse vergaderingen namen zij democratisch besluiten over hoe ze de acties zouden uitbouwen. In enkele plekken vergaderden de studenten en arbeiders zelfs gezamenlijk.

In de peilingen van de afgelopen paar maanden kwam consistent naar voren dat 65 tot 70 procent van de bevolking de stakingen steunde. De belangrijkste stakingen waren de werkonderbrekingen en blokkades bij de olieraffinaderijen en havens, die ervoor zorgden dat meer dan een derde van de tankstations dicht moest. Uit angst om controle te verliezen zette Sarkozy de oproerpolitie in. Dit had het signaal moeten zijn aan de vakbondsleiders om een nog bredere oproep tot actie te doen: een algemene staking ter verdediging van de olieblokkades en om Sarkozy te verslaan. In plaats daarvan hebben de vakbondsleiders de aftocht geblazen.

Compromissen

Marcel Grignard, de tweede persoon binnen de CFDT vakbondsfederatie, zei dat aangezien de pensioenwet de belangrijkste parlementaire hindernissen gepasseerd is, 'onze verantwoordelijkheid als vakbonden is om zinnige compromissen te sluiten, niet om de legitimiteit van de politiek te bedreigen'. Desondanks was de beweging nog niet verslagen. Op 26 oktober gingen twee raffinaderijen in België over tot staking uit solidariteit met hun Franse collega's, en om ervoor te zorgen dat hun productie de stakingen over de grens niet zou ondermijnen. Vorige week donderdag gingen ongeveer twee miljoen mensen de straat op in heel Frankrijk. Dit, ondanks het feit dat veel

minder scholieren en studenten meededen vanwege de vakanties.

Maar nadat de politie op ruwe wijze de stakingsposten en blokkades opruimde, gingen de arbeiders bij de 12 raffinaderijen de volgende dag weer aan het werk. De laatste stemmingsuitslagen om met tegenzin weer aan het werk te gaan kwamen van Gonfreville, Donges, Feyzin en Grandpuits, en de twee raffinaderijen van Le Havre in Normandië en Fos-Lavera aan de Middenlandse Zee. Een artikel in Le Monde, met de kop 'Verbitterd en berouwvol beëindigen de Feyzin arbeiders hun staking', beschrijft de frustratie die de arbeiders voelen. Ze waren 17 dagen lang in staking, hebben de tegenpartij zware verliezen toegebracht, maar moeten nu weer zonder overwinning aan het werk.

Michel Lavastrou, vertegenwoordiger van de CGT vakbond zei: 'Onder deze omstandigheden weer aan het werk gaan zal niet echt glorieus zijn'. Zijn collega Thierry voegde hier aan toe: 'Ik zou nog wel een extra week in staking zijn gebleven, tot aan de volgende actiedag op 6 november'. Paul, een 54 jaar oude technicus: 'Het pensioen is onze redding. Ik ben al sinds mijn 18e gevaarlijke chemicaliën aan het inademen. Daarnaast moeten we 60 meter hoge kolommen beklimmen, veel te hoog op mijn leeftijd. We worden rondgecommandeerd door mensen die nooit hetzelfde zware werk hebben moeten doen als wij'.

Eenheid

Toch hebben veel arbeiders niet het gevoel dat er over hen heen gewalst is. Ze hebben eerder het gevoel dat ze konden en hadden moeten winnen. Bellouz Hakim, de CDFT vertegenwoordiger in Feyzin: 'De staking heeft een eenheid onder ons gesmeed. We hebben meer dan 800 solidariteitsverklaringen binnengekregen. We hebben een slag verloren, maar niet de oorlog. Sarkozy is politiek ten dode opgeschreven.' Hij wist ook te vertellen dat de plaatselijke bewoners en boeren tientallen kratten met fruit, groente en cakes hadden gebracht om de stakers te ondersteunen. David Faure, de secretaris van CFDT in Feyzin, zei: 'De volgende stap is een algemene staking. En dan zal de reactie van de werknemers gewelddadig zijn'.

De fantastische strijd van de arbeiders en studenten zal hun organisatie blijvend ten goede komen - en hun haat jegens de heersers van Frankrijk. Dit mag niet verloren gaan. De demonstraties van aanstaande zaterdag 6 november moeten een moment worden om een nieuwe golf van strijd te lanceren, om de pensioenen, maar ook tegen alle andere aanvallen die Sarkozy nog in petto heeft. De structuren die aan de basis zijn gebouwd gedurende de rumoerige laatste paar maanden moeten versterkt worden, zodat ze een onafhankelijke leiding kunnen bieden zodra de vakbondsleiders zich gewonnen geven.

Dit artikel verscheen eerder in Socialist Worker, blad van de Britse SWP:

<http://www.socialistworker.org.uk>

Vertaling door de redactie van socialisme.nu

Woede tegen Sarkozy ebt niet weg

Door Freddy De Pauw

De Franse arbeiders en de jongeren die met hen mee betoogden, hebben in de eerste plaats aangetoond dat de

strijdlust van de arbeiders niet uit de tijd is. Enkele commentatoren hadden het dan wel over de "Franse uitzondering" van mensen die graag op straat komen, maar gelukkig zijn er andere voorbeelden (Italië, Spanje....) om dat tegen te spreken. Het succes van de wekenlange miljoenen mobilisaties lag vooral in de groeiende verontwaardiging over een bijzonder onrechtvaardig beleid ten gunste van de rijken. De verhoging van de pensioenleeftijd was er echt te veel aan. Maar het ging zeker niet alleen daarom.

Een eerste opvallend verschijnsel in die mobilisatie is de massale omvang ervan: telkens kwamen er miljoenen mensen op straat. Veel meer betogers dan de vakbonden samen leden tellen, terwijl het in België toch wel erg omgekeerd is: miljoenen vakbondsleden, maar een opkomst van 60.000 wordt algemeen als een succes beschouwd.

Zwak front

De versnippering en numerieke zwakte van de Franse vakbeweging is bijna hallucinant. Minder dan tien procent van de Fransen die in loonarbeid hun brood verdienen is aangesloten bij een van de acht vakbondscentrales – de linkse CGT vroeger innig verbonden met de communistische PCF, de sociaaldemocratische vakbonden CFDT en Force Ouvrière (FO), de linkse Solidaires (met SUD), de FSU die vooral in het onderwijs bestaat, de reformistische 'autonome' UNSA, de christelijke CFTC. Het was al een grote prestatie dat die vakbonden een inter-syndicaal front vormden om het verzet tegen het pensioenplan te organiseren. Er waren wel meningsverschillen over de strategie, maar ze vonden elkaar in de noodzaak om massaal te mobiliseren.

Minder dan tien procent, maar dat ligt nog lager in de privé

sector. Het betekent dat de slagkracht van de vakbonden niet zo groot is, met slecht gevulde stakingskassen bijvoorbeeld. Met een dergelijke versnipperde en zwakke vakbeweging stakingen organiseren, ligt dan ook niet voor de hand. Vandaar dat de vakbonden zich noodgedwongen concentreren op die sectoren waar ze sterk staan, zoals havens, transport, energiebedrijven enz. Dat zijn toevallig allemaal sleutelsectoren.

Ongelijkheid

Dat desondanks toch zoveel miljoenen actief aan de strijd deelnemen, zegt veel over de diepe verontwaardiging bij de meerderheid van de bevolking over het beleid van Sarkozy. Dat beleid staat haaks op het beginsel van Egalité, gelijkheid. Niet dat dit beginsel ooit de leidraad van om het even welke Franse regering is geweest. Maar onder Sarkozy wordt het zeer brutaal met de voeten getreden. De stijging van de Parijse beursindex (CAC 40) houdt gelijke tred met de stijging van de werkloosheid. Hoe meer werklozen, des te meer winsten.

Het fiscaal beleid van Sarkozy, met 'le bouclier fiscal' die ervoor zorgde dat de hoogste inkomens minder belasting betalen, zet zelfs binnen rechts kwaad bloed. De affaire Bettencourt heeft dat in de loop van de zomer pijnlijk blootgelegd. Naar aanleiding van een familiekwestie rond Liliane Bettencourt, eigenares van l'Oréal wiens fortuin op meer dan 20 miljard euro wordt geraamd, kwam aan het licht hoe mensen als Bettencourt via hun connecties aan controles ontsnappen en makkelijk kunnen frauderen. Een van die connecties is Eric Woerth, de minister die verantwoordelijk is voor het pensioenplan... Daarbij kwamen vooral (nogmaals) de bijzonder verdachte banden aan het licht tussen politieke machthebbers en de rijksten van het land. De PS viel dat aan,

maar ook niet te fel want wijlen president François Mitterrand en zijn omgeving hadden indertijd zelf zeer nauwe banden met de familie Bettencourt.

Daar kwam ook nog bij dat Sarkozy zijn invloed in de justitie aanwendde om via de procureur van Nanterre het onderzoek te doen doodbloeden. Er was een hogere juridische instantie nodig om dat onderzoek toch weer vlot te krijgen.

Een regering die lasten aan de werkende bevolking oplegt, maar de rijkste burgers illegaal poen laat scheppen en haar eigen wettelijkheid niet eerbiedigt. Zoals ze dat ook op vele andere terreinen niet deed. Zo bleek het Elysée illegaal de contraspionage te hebben ingezet om achter de bronnen te komen van de krant Le Monde die gegevens over het onderzoek in de zaak Bettencourt publiceerde.

Al even illegaal waren de fiches die de gendarmerie opstelde om een "généalogie des familles tsiganes" (een genealogie van de zigeunerfamilies) op te stellen "om de risicogroepen vast te leggen". Dat kwam middenin de campagne voor het uitdrijven van grote groepen Roma naar Roemenië, wat Sarkozy een reprimande opleverde van EU-commissaris Viviane Reding en een botsing met EU-commissievoorzitter Barroso. Maar uiteindelijk werd alles onder gentlemen geregeld...

Jonge woede

Machtsmisbruik ten gunste van de rijke vrienden (en geldschietters), Sarkozy trachtte het tij te keren met zijn in 2007 geslaagde tactiek: de aandacht toespitsen op de "sécurité. Alleen hebben de meeste Fransen nu het gevoel dat vooral hun "sécurité sociale" wordt bedreigd, precies door een regime dat de mond vol heeft over veiligheid. Er is niet alleen de

pensioenwet, maar ook de gestage afbraak van alles wat openbare dienst is.

De sociale onveiligheid wordt daarmee steeds groter en vooral dat gevoel speelt een grote rol in de onverwacht grote mobilisatie van jongeren aan de zijde van de arbeiders.

Verscheidene media (Sarkozy en zijn vrienden controleren daar een groot deel van) hebben het dan over jongeren die gewoon graag op straat komen om rel te schoppen. Maar bij talrijke jongeren is het doorgedrongen dat de verhoging van de pensioenleeftijd een bijkomend obstakel is om zelf een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen. Scholieren en studenten zien hoe de generatie voor hen het ontzettend moeilijk heeft om aan normaal werk te raken. De jeugdwerkloosheid lag in 2009 op 23% en is sindsdien verder toegenomen. Degenen die wel werk vinden moeten vaak vrede nemen met nepstatuten: stages gevolgd door andere stages, tijdelijke contracten, interims – en altijd met lage lonen.

Vandaar dat er bij veel jongeren, niet alleen in Frankrijk, het gevoel leeft een "génération sacrifiée", een opgeofferde, verloren generatie te zijn. Studenten en scholieren hebben zich, zoals er in Frankrijk wel een traditie bestaat, goed georganiseerd om van de mobilisaties een succes te maken. Hun voorgangers hebben allerlei successen geboekt tegen diverse regeringsplannen, Sarkozy heeft dan ook alle redenen om niet gerust te zijn in die gezamenlijke mobilisaties van de wereld van de arbeid en de jongeren. Het pensioenplan is dan wel goedgekeurd, maar de woede over het sociaal onrecht en het autoritair optreden is zeker niet weggeëbd.

Dit artikel verscheen eerder in Uitpers nummer 135, november 2010